

Milí spolužáci a kamarádi Dana a Honzy,

ve čtvrtek 22. ledna 2009 se stalo neštěstí. V centru Zlína spadl znenadání vzrostlý strom. Zranění utrpělo pět kolemjdoucích a také Dan s Honzou, vaši kamarádi a spolužáci. Dan krátce nato v nemocnici zemřel a všichni jsme doufali, že druhý vážně zraněný - Honza - přežije, a že pro něho a jeho rodinu budeme moci něco konkrétního udělat. Ale i tenhle plamínek naděje nakonec zhasl.

Někteří jste je dobře znali, jiní znáte jejich rodiny a další známé. Neštěstí zasáhlo nějakým způsobem všechny. Mnozí se poprvé setkali se smrtí někoho blízkého. Říká se, že čas léčí. Ale toho času ke smutku bude potřeba ještě hodně – pro některé celý následující rok a možná i víc. Budeme si hledat k Danovi a Honzovi nový vztah a budou nám chybět.

Smutná událost nás může přiblížit k druhým, pomoci objevit důležité věci v životě, když přitom víme, že na to nejsme sami.

Jako třída nebo parta pro sebe i pro druhé můžete hodně udělat. Společně na Dana a Honzu vzpomínat, položit květinu, zapálit svíčku, dál držet jejich památku živou tak, jak je. Můžete být vnímaví k druhým a pomoci. Například když uvidíte, že se spolužák zhorší v učení, když se bude hůře soustřeďovat, když nebude moci spát nebo když bude sám na smutek, ale třeba i zlost nebo vinu. To všechno jsou věci, kterými se vyrovnáváme s tím, co se stalo.

Nezapomínejme; rodiny Dana a Honzy se budou s nespravedlností osudu vyrovnávat dlouho. Všichni můžeme být pro ně na této cestě důležití.

Na podobné události, které se přihodí naráz - spadnou jako blesk z čistého nebe - se nikdo z nás nedokáže úplně připravit.

V jejich důsledku si najednou uvědomíme lidskou křehkost a zranitelnost a s tím i otázky: Proč se to stalo? Proč právě jim?

Někdy nemusí být snadné o tom, co se stalo a co prožíváme, mluvit. Je však dobře, když přitom víme, že na to nejsme sami.

Ke společnému hledání toho, co pomáhá, jsme připraveni i my. Budeme rádi, když se nám ozvete:

kontakty